

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa Z. Y.
przeciwko J. Sp. z o.o. w Z.
o odszkodowanie za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę bez
wypowiedzenia z winy pracownika,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 16 maja 2019 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 20 grudnia 2017 r., sygn. akt VII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki Z. Y.
240 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 20 grudnia 2017 r. oddalił apelację pozwanego pracodawcy J. Sp. z o.o. w Z. od orzeczenia Sądu Rejonowego w W. zasądzającego, na rzecz powódki Z. Y. odszkodowanie za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na następujące podstawy przysądu:

- a) istnienie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, dotyczących możliwości uznania członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością,

posiadającego uprawnienie do jednoosobowej reprezentacji spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, za osobę zarządzającą jednostką organizacyjną w rozumieniu art. 3¹ § 1 Kodeksu pracy, pomimo braku formalnego powierzenia jej obowiązków w tym zakresie. W uzasadnieniu podano, że Sądy pierwszej i drugiej instancji uznały, iż z uwagi na brzmienie i wykładnię art. 3¹ § 1 k.p. powódka nie mogła zostać uznana za osobę zarządzającą jednostką organizacyjną i wykonującą czynności z zakresu prawa pracy w rozumieniu tego przepisu (...). Z taką interpretacją skarżący się nie zgadza. Przepis nie formułuje zakazu łączenia członkostwa w organie zarządzającym oraz bycia jednocześnie osobą zarządzającą jednostką organizacyjną. Dodatkowo wykonywanie tych czynności nie wymaga formalnego ich powierzenia w przypadku, gdy osoba je wykonująca jest jednocześnie uprawniona do jednoosobowego prowadzenia spraw jednostki oraz jej reprezentowania. Należy domniemywać, iż osoba posiadająca tak szeroki zakres kompetencji jest jednocześnie osobą zarządzającą jednostką organizacyjną oraz wykonującą czynności z zakresu prawa pracy. W związku z powyższym, istnieje potrzeba rozstrzygnięcia następującego zagadnienia prawnego: „Czy osoba będąca członkiem zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, posiadająca prawo do jednoosobowej reprezentacji spółki może być uznana za osobę zarządzającą jednostką organizacyjną w rozumieniu art. 3¹ § 1 kodeksu pracy, pomimo braku formalnego powierzenia jej obowiązków w tym zakresie?”;

b) istnienie potrzeby wykładni art. 52 § 1 pkt 1 k.p., budzącego poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie. W ocenie pozwanego zachowania powoda były zawinione, naganne oraz uzasadniały rozwiązanie stosunku pracy bez zachowania okresu wypowiedzenia. Powyższe zostało jednak zakwestionowane przez Sądy rozstrzygające sprawę, które nie stwierdziły podstaw do zastosowania tego trybu rozwiązania stosunku pracy. W związku z powyższym, zasadna wydaje się konieczność dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni normy prawnej art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

c) Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony.

Pierwsza podstawa nie spełnia się jako przesłanka przysądu, gdyż sformułowane zagadnienie nie ma rangi istotnego zagadnienia prawnego, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Nie wykracza bowiem poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa. Nie ocenia się prawidłowości stosowania art. 3¹ § 1 k.p. w konkretnej sprawie, gdyż przedmiotem zainteresowania istotnego zagadnienia prawnego jest ważki problem prawny o znaczeniu uniwersalnym, opracowany na podstawie analizy prawa, orzecznictwa a nawet doktryny, na podstawie której to wpierw sam skarżący może stwierdzić, że istotne zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy (istotne zagadnienie prawne metodycznie i merytorycznie podobne jest do pytania prawnego – art. 390 k.p.c.). Brak jest tego we wniosku. Skarżący nie przedstawia żadnej argumentacji uzasadniającej taki problem prawny. Zasadniczo nie zgadza się z wykładnią przyjętą przez sąd powszechny. Nie jest to wystarczające do stwierdzenia występowania istotnego zagadnienia prawnego. W takiej sytuacji funkcja pierwszej podstawy przysądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) nie może być redukowana do wyrażenia akceptacji dla stanowiska zajmowanego przez stronę w podanej kwestii.

Podobna ocena odnosi się do drugiej podstawy przysądu, gdyż w centrum zainteresowania podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jest tylko sam przepis prawny a nie jego zastosowanie w konkretnej sprawie. Warunkiem tej podstawy przysądu jest istnienie kwalifikowanej potrzeby wykładni, wynikającej z poważnych wątpliwości w wykładni przepisów prawnych lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Skarżący nie wskazuje takich przesłanek w odniesieniu do art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Nie jest to nowy przepis w systemie prawa. Ma już swoje orzecznictwo i opracowania w doktrynie. Nie można wskazać jednej wiążącej wykładni tego przepis, gdyż oparty jest na winie i ciężkim naruszeniu przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych, co samo w sobie wymaga indywidualnej wykładni i zależy od stosowania prawa do określonego stanu faktycznego. Tak szerokie kategorie (klausule) nie pozwalają również na wiążącą wykładnię przepisu przez Sąd Najwyższy, gdyż prawo stosują sądy i orzeczenia nie są powszechnym źródłem prawa (art. 87 Konstytucji).

Skarżący nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Błędnie zakłada, że zarzuty podstawy kasacyjnej składają się na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (*„Ponadto biorąc pod uwagę wagę zarzutów podnoszonych wobec powoda w niniejszej sprawie oraz uchybień Sądu drugiej instancji niniejsza skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona”*). Rzecz w tym, że podstawy kasacyjne stanowią odrębną część skargi kasacyjnej i dlatego nie zastępują podstawy przedsądu ani brakującego jej uzasadnienia (art. 398³ § 1 k.p.c. w związku z art. 398⁴ pkt 2 k.p.c. oraz art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Podstawy kasacyjne podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Oznacza to, że skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien samodzielnie, czyli odrębnie od podstaw kasacyjnych, wskazać i wykazać naruszenie prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Brak jest tego we wniosku.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.